

Inge Ipenburg

HET GERECHT

THRILLER

Inge Ipenburg

HET GERECHT

DE FONTEIN

1

WOENSDAGAVOND

Het is gelukkig niet opnieuw gaan regenen. Met de mouw van mijn jas probeer ik mijn natte zadel enigszins droog te wrijven. Terwijl ik mijn tas in de krat voor op mijn fiets wil zetten zie ik dat mijn handschoenen erin liggen. Ik had niet eens door dat ik ze vergeten was. Ze verkeren in het twijfelachtige gezelschap van een leeg blikje Red Bull, een vies papieren zakdoekje en een lollystokje. Alle drie niet van mij. Verhoudingsgewijs een wat magere opbrengst, maar dat zal wel aan de koude avond liggen. Ik vis alles er weer voorzichtig uit en dump het, zoals gewoonlijk, bij de dichtstbijzijnde boom. Nog zoiets. Amsterdam moet toch wel de stad zijn met de minste afvalbakken per vierkante kilometer. Als je er al eentje ziet, is het meestal zo'n goor groen ding met een smalle gleuf waar nauwelijks iets in past. Iets erin mikken is een uitdaging, maar met mijn hand erin gaan, zodat mijn afval daadwerkelijk in de bak belandt en niet ernaast vind ik behoorlijk eng. Ik ben altijd bang dat hij terugkomt met een bungelende injectienaald aan een van mijn vingers. Hoewel de kans vermoedelijk klein is dat junks hun afval wel netjes in de daarvoor bestemde bak dumpen. Terwijl ik de sloten van mijn fiets haal, realiseer ik me dat ik eigenlijk nog maar weinig junks op straat tegenkom. Zouden ze verjaagd zijn naar onzichtbare plekken of zijn ze gewoon op natuurlijke wijze praktisch gestorven? Geen idee. Ik realiseer me tegelijkertijd dat een junkenbestaan zo'n dertig jaar geleden een romantische charme had en nu eigenlijk alleen nog maar met losers geassocieerd wordt. Zal

waarschijnlijk ook niet helpen om veel jonge aanwas te krijgen.

Maar goed, mijn handschoenen heb ik nog. En dat is fijn, want het is verdomde koud. Een snijdende wind. Ik leg mijn kettingslot in mijn krat, steek de sleutel in het andere slot, pak mijn handschoenen en klik het voor- en achterlicht aan. Terwijl ik de Ceintuurbaan oversteek, vraag ik me af wie bedacht heeft dat dit deel Sarphatipark heet. Ik heb me rot gezocht voor ik erachter was dat de lage even nummers van het Sarphatipark gewoon op de Ceintuurbaan zijn. Gemeentelijke logica die mij volledig ontgaat. Ik fiets richting Albert Cuypstraat met het park aan mijn rechterhand. Als ik net langs de zijingang ben, hoor ik gehijg en een vrouwenstem. ‘Niet doen, niet doen.’ Het klinkt als de soundtrack van stiekeme openbare seks. Lijkt me knap koud nu in een park. Maar dan ineens een korte harde schreeuw. Dit heeft niks met klaarkomen te maken, daarvoor klinkt het te angstig. Ik stap van mijn fiets en luister. Voorzichtig loop ik een stukje terug om dichterbij de ingang te zijn. Eerst hoor ik niets, daarna iets wat op een worstelpartij lijkt, dan een gesmoord ‘nee’ en ‘klootzak’ en een bons. Een mannenstem hoor ik niet, wel gehijg van twee mensen. Het is vrij ver weg, maar onmiskenbaar een worsteling. Jezus, wat gebeurt daar?

Het is midden in de winter, de takken zijn kaal, maar toch is door de dichte struiken bij de ingang helemaal niks te zien. Ik hou mijn adem in om beter te kunnen luisteren. Hoor ik nou stof scheuren? Ik kijk om me heen of er nog andere mensen op straat zijn. Ik kan terug naar de kennissen bij wie ik vandaan kom, maar dat kost tijd. Ik zet mijn fiets tegen het hek, haal automatisch de sleutel uit het slot en hang mijn tas om mijn schouder. Ik twijfel nog steeds wat ik moet doen. Dan hoor ik huilen. Wanhopig snuivend huilen. Ze heeft het opgegeven, denk ik. En ik stap het park in.

Ik kan bijna niks zien. Alleen donkere schaduwen. De lantaarnpaal bij de ingang is de enige verlichting. Wat zijn nou de bomen, wat zijn struiken en wat zijn de mensen die ik hoorde. Mijn ogen zijn extreem vochtig door de kou waardoor alles vervormt. Ik knipper een paar keer en loop over het pad, een klein stukje verder. Mijn handen voor me uit gestoken. Schuifelend. Ik verwacht elk moment over een hekje te struikelen. Waar bemoei ik me in godsnaam mee? Waarom loop ik niet terug naar mijn fiets? Maar dan is daar het wanhopige snikken weer, begeleid nu door een laag gegrom. Als het maar geen hond is. Ik ben als de dood voor grote honden. Ik voel een rooster onder mijn voeten en zie aan mijn rechterhand een gebouwtje. Voorzichtig schuifel ik verder en als ik voorbij de bomen en struiken ben sta ik bij een open plek. Het lijkt een grasveld met in het midden de contouren van wat vermoedelijk een fontein is. Of misschien wel een gebouwtje. Ook dat is niet meer dan een donkere vlek. Maar dat is alles. Het grommen en snikken komt daar niet vandaan, dat komt van iets meer naar rechts. Als ik nog een paar keer knipper lukt het me om voor de schaduw van de bomen in de verte een andere donkere vlek te onderscheiden. Daar komt het geluid vandaan. Het grommen en het snikken.

Vorzichtig schuifel ik vooruit terwijl het grommen luider wordt en ik beweging zie in de donkere vlek. Ik kan niet inschatten hoe dichtbij ik ben als het gegrom stopt. Heel even maar en dan gaat het over in het geluid van een naderende climax. Ergens vlakbij is een man fanatiek bezig om klaar te komen. Ik blijf staan. Ik vraag me nogmaals af waar ik me in godsnaam mee bemoei. Maar voor ik me om kan draaien om weg te lopen, rijdt er een auto langs het park en in de voorbijflitsende lampen wordt de bewegende vlek een helder plaatje.

Nog geen tien meter bij mij vandaan zit een man zwoegend boven op een vrouw. Zij ligt op haar buik, haar handen op haar rug, haar gezicht naar me toe gekeerd. Een knalrode muts is voor het grootste deel over haar hoofd getrokken zodat ze me niet ziet. Ze ziet helemaal niks. Ze huilt. Ze snikt ritmisch en gierend door het geweld waarmee ze steeds opnieuw tegen de harde grond wordt gedrukt. En dan is het weer donker. Stikdonker. Ik hoor de man klaarkomen en de vrouw snikt zachtjes verder. Het is voorbij. De man hijgt om weer op adem te komen. Ik sta doodstil. Ik weet niet wat ik moet doen. Wat ik kan doen. Ze zijn zo dichtbij. Ik kan er moeilijk op de tast naartoe lopen, me voorstellen en vragen waar hij mee bezig is. Wat dan? Mijn telefoon pakken, de politie bellen? Alleen, met elke beweging, hoe klein ook, verraad ik mijn aanwezigheid en ik denk niet dat ik dat wil. Angstig sta ik als aan de grond genageld en ik durf niets. Ik voel mijn hart in mijn lijf bonzen en houd mijn adem in. Even hoor ik alleen maar het suizen van mijn bloed in mijn oren. Wat moet ik in vredesnaam doen? Kan ik hier ongemerkt weggkomen? Wil ik hier ongemerkt weggkomen?

En dan is er geen enkele noodzaak meer om daarover na te denken. De totale duisternis is voorbij. De maan komt door de wolken. Alles om me heen wordt helder verlicht en mijn aanwezigheid zal niet lang onopgemerkt blijven. Ik zie nu details die me net ontgaan zijn. Een stilleven van een man en een vrouw. Een man en een heel jonge vrouw. Links van haar ligt een rode handschoen. Haar armen op haar rug zijn hoog opgetrokken alsof haar polsen vastgebonden zijn en haar kleding waaiert alle kanten op als enorme verlepte bloembladeren. Ik zie haar benen. Bloot voor het grootste deel, met korte laarsjes. Zwarte laarsjes met een plateautje en een blokhak. Mooie laarsjes, denk ik. Een krankzinnige gedachte op dit moment. En ik zie een mes naast haar in de grond staan, vlak bij zijn rechterknie. Hij is blijkbaar

net overeind gekomen. Rustig zit hij boven op haar, achter haar bleke billen, met zijn gezicht naar de boomtoppen gericht. Genietend. Alsof hij naar mooie muziek luistert. Zijn rechterhand ligt op zijn dijbeen en met zijn linkerhand ondersteunt hij zijn pik die als een glanzende vlek in zijn donkere handschoen ligt.

Zonder na te denken zet ik de laatste stappen, trek de tas van mijn schouder en sla hem er vol mee in zijn gezicht. Hij valt achterover en kijkt me verwonderd aan. Een bijna kinderlijke blik in zijn wijd opengesperde ogen. Ik zie een witte plek ontstaan op zijn jukbeen. Dan grijpt hij naar zijn neus en vervolgens naar zijn lip. En hij vloekt. Hartgrondig. ‘Sodeju!’ En opnieuw: ‘Sodeju, kutwif!’ Hij staat op. Lang is-ie. Slank. Dure kleding, denk ik. Kees zou het prachtig vinden. Hij knoopt snel zijn jas dicht terwijl zijn gezicht inmiddels vertrokken is van woede en hij stapt over het meisje heen mijn kant op. Raar, zijn piemel moet nog steeds uit zijn broek hangen, is het eerste wat in me opkomt terwijl ik een stapje achteruit doe. Mijn volgende gedachte is weliswaar zinniger, maar ik kan er niks mee: shit, ik had natuurlijk dat mes moeten pakken.

Hij volgt mijn blik en doet een stap naar het mes. Ik doe op mijn beurt een stap achteruit. Dom, want terwijl hij vooroverbukt om het mes uit de grond te trekken, ben ik te ver weg om hem een trap tegen zijn hoofd te geven. Alsof ik daartoe in staat zou zijn. De gedachtes zijn er wel, maar voorlopig sta ik weer stijf bevroren aan de grond genageld. Ik weet niet eens of ik nog bang ben. Ik voel helemaal niks. Alles zweeft. In me en om me heen. Als hij het mes uit de grond heeft getrokken, zoekt zijn blik de mijne weer. Priemende donkere ogen. Het handvat van het mes heeft hij met zijn gehandschoende rechterhand vast en een puntje van het lemmet met zijn linkerduim en -wijsvinger.

Waarom zie ik alleen maar details en krijg ik niet het hele beeld?

Waarom maken al die details geen connectie met elkaar. Het lijkt wel of de verbindingen in mijn hersenen geblokkeerd zijn. Ik zie, ik signaleer, en dat is het. Er zit geen conclusie aan vast. Ik hoor niks meer behalve mijn adem en de zijne. Hij komt vlak voor me staan, maar ik loop niet weg. Een stem in mijn hoofd zegt: ik loop niet weg. Alsof ik achteraf commentaar lever op mezelf.

Dan verandert zijn blik. 'Ik ken jou,' zegt hij. En dan voor de tweede keer: 'Ik ken jou.' Nu met lichte verbazing in zijn stem.

En meteen heb ik weer grond onder mijn voeten. Ik hoor de stad, ik hoor het snikkende meisje en ik besta weer. Nauwkeurig probeer ik alle kenmerken van zijn gezicht op te slaan. Om hem te kunnen identificeren in een line-up of zoiets. In ieder geval moet ik een goed getuigenverslag kunnen geven. En terwijl ik de kleur van zijn ogen, de vorm van zijn neus, alle losse onderdelen probeer te benoemen in mijn hoofd en ze samenvoeg, zie ik wat ik tot nu toe heb gemist. Wat totaal aan mij voorbij is gegaan. Ik ken hem ook. Ik herken hem. Van de televisie. Uit de kranten. Het is Joachim Hansson. Mr. Joachim Hansson. De bekendste strafpleiter van Nederland.

3

Joachim Hansson. De correctheid in hoogsteigen persoon. Chic, arrogant en keurig. Hij ziet meteen dat ik hem heb herkend. Hij pakt het mes steviger vast en blijft me ijzig aankijken. Ik denk: fuck, fuck, dit was het toch niet, zo gaat mijn leven toch niet eindigen? Ik klem mijn tas voor mijn borst tegen me aan. Wil ik wegrennen? Ik weet het niet. Misschien wordt hij daar agressief van. En ik heb hakken aan, dus hij is veel sneller. Dan komt er een heldere gedachte in mijn hoofd. Schreeuwen, dat moet ik doen, lawaai maken, om hulp roepen. Maar er gebeurt niks als

ik mijn mond open en kracht probeer te zetten. Waar is godverdomme mijn stem?

En dan is daar het meisje weer. Op de grond. Haar handen op haar rug. Ze snikt nog steeds zachtjes. Haar rode muts zit nog steeds over haar ogen. Ze moet panisch zijn. Hij volgt mijn blik, stapt met zijn linkerbeen over haar heen en buigt voorover. De hand met het mes beweegt in de richting van het meisje. Hij snijdt het touw door waarmee haar polsen op haar rug gebonden zijn. Haar armen vallen slap langs haar lichaam terwijl ze blijft liggen en zich niet verroert. Ze is gestopt met het mechanische snikken. Hij besteedt er geen aandacht aan. Onafgebroken is zijn blik op mij gericht. Hij stapt terug en komt op me af. Niet dreigend. Tenminste dat denk ik. Met het mes in zijn rechterhand en de stukjes touw links. Heel dichtbij komt hij. Ik zie de beginnende bloeditstorting van mijn tas onder zijn oog en zijn lip is dik. Hij komt zo dichtbij dat het lijkt alsof hij me wil kussen. Of bijten. Of spugen. Hij tilt zijn linkerarm op en ik probeer me met mijn rechterarm te beschermen. Waartegen weet ik niet. Ik voel het touw. Het wordt in mijn hand geduwd, terwijl hij me blijft aankijken. Zonder met zijn ogen te knippen. Hij is zo dichtbij dat ik niet meer allebei zijn ogen tegelijk kan zien. En ineens kan ik doodvallen. Hij wendt zich af en klapt het mes dicht. Nonchalant bijna, zonder effectbejag. Niet meer in mijn aanwezigheid geïnteresseerd en ook niet meer in die van het meisje. Het lijkt of hij iets zoekt. Dan raapt hij wat onduidelijks van de grond, stopt het in zijn linkerzak en het mes in zijn rechterzak. Wat heb ik toch de hele tijd met links en rechts.

Hij loopt het park in. Zonder naar me te kijken roept hij met die keurige geïmponeerde stem: 'Ik zou uitkijken als ik u was. Goed uitkijken, juffrouw!'

Juffrouw, zo ben ik nog nooit genoemd.

Het meisje beweegt. Ze probeert zich om te rollen en meteen zit ik op mijn knieën bij haar terwijl ik mijn handschoenen uitdoe en in mijn zak prop. Ik zet mijn tas neer en stop het touw erin. Ik zie dat haar jas en jurk aan de achterkant opengesneden zijn. Tot aan haar bh is ze bloot. De stukgesneden kleding is netjes teruggeslagen. Geen onderbroek, en wolkjes sperma glimmen op haar linkerbovenbeen en haar witte billen. Kanten kousen hangen als slordige sokken onder aan haar kuiten. Ik bedek haar bloothoed snel met de panden van haar jas en jurk en veeg er onderwijl mee over haar billen. Weg sperma. Alsjeblieft! Ze probeert op haar knieën te gaan zitten, maar als ze op haar handen steunt valt haar kleding weer open en onthult opnieuw haar naakte rug, haar bleke blote billen en dijen. Ze wil de muts van haar gezicht trekken, maar haar handen trillen zo dat ze zichzelf bijna in haar gezicht slaat.

Ik weet niet waarom, maar ik hou haar polsen vast en probeer haar handen te sturen zodat het haar toch zelf lukt. Spiervit gezicht, mascaravegen. Rode neus en grote lege ogen. Ze kijkt naar mij, maar ziet niks. Geen contact. Ik kus haar koude handen terwijl ik ze vasthoud en sus haar alsof ze een klein kind is. 'Kom maar, het is goed. Sta maar op.' Ik zou mijn jas wel uit willen trekken en om haar heen willen slaan, maar ik durf haar niet los te laten. 'Lieverd, heb je een tas? Waar zijn je spullen?' en terwijl ik met één hand haar polsen blijf vasthouden probeer ik met mijn andere hand haar kleren aan de achterkant bij elkaar te duwen. Een hopeloze onderneming. Ik wil mijn tas pakken maar kan niet bedenken hoe dat moet. Ik zie het wezenloze meisje, de kapotte kleren, de rode handschoen op de grond, mijn tas ernaast. Ik moet huilen. Heel kort. Twee zachte uithalen. Dan is het over. Ik ga recht tegenover haar staan en spreek haar met

lage stem toe. ‘Hé, kijk me aan. Hé, hier ben ik. Je bent nu veilig.’ Langzaam zie ik een vonkje van besef in haar ogen. En terwijl ik haar aan blijf kijken en zo normaal mogelijk praat, laat ik haar los. Ik pak mijn tas, pak de handschoen en kijk of ik ergens nog een tas zie. Of sleutels. Maar niks. ‘Waar is je tas? Heb je verder niks bij je?’

Ze blijft zwijgen. Ze staat daar maar, handen langs haar lichaam, rode muts half op haar achterhoofd, donkere krullen, een rode handschoen uit haar zak. De jas gewoon dichtgeknoopt, alsof hij nog helemaal heel is. Alsof alles nog helemaal heel is. Ik heb mijn tas weer om mijn schouder gehangen, de andere rode handschoen in mijn zak gestopt en probeer de achterkant van haar kleding bij elkaar te houden terwijl ik vraag waar ze woont. Ze blijft zwijgen, maar gaat lopen. Ik hobbel er wat ongemakkelijk achteraan om haar maar te blijven bedekken.

Ze loopt niet ver. Ze staat stil bij een bankje aan de rand van het pad dat langs het grasveld loopt. In het midden staat een rood leren tasje. Een stille getuige. Ze stopt en ik pak het tasje. Dan begint ze weer te lopen, het park uit. Dezelfde uitgang waardoor ik binnen ben gekomen. Ze loopt langs mijn fiets en gaat de hoek om. Ik probeer nog steeds als een idioot die jas aan de achterkant dicht te houden. Ze slaat een zijstraat in en voor een portiek met een stenen trap blijft ze staan en kijkt omhoog. Langzaam, tree voor tree loopt ze de trap op met mij in haar kielzog. Boven zijn drie deuren en voor de linkerdeur kijkt ze me aan. Ik laat haar los en zoek in haar tas. Sleutels. Gevonden. Gelukkig. Achter haar loop ik drie trappen op tot we voor een groene deur staan. Ze kijkt me weer aan. De eerste sleutel die ik probeer past. Ze stapt naar binnen, draait zich om, zegt ‘dag’, doet de deur dicht en draait hem stevig op slot.

Stomverbaasd blijf ik staan. Ik kijk naar de dichte groene deur en heb even tijd nodig om te begrijpen wat er is gebeurd. Dan hoor ik mezelf een snuivend lachje produceren, draai me om en loop de treden af van de eerste trap. Maar op de overloop hou ik stil. Ik ga op de bovenste tree zitten en denk na. Als ik terugga en aanbel hoeft ze natuurlijk niet open te doen. Ik kan wel gaan roepen dat ze me binnen moet laten maar dat zal niet echt helpen. Moet ik naar het politiebureau gaan en melding maken van het feit dat ik getuige ben geweest van een verkrachting?

Ze zien me aankomen. Helemaal als ik de naam van de advocaat noem. Een ex-televisiester die een bekende, zeer gewaardeerde advocaat beschuldigt van verkrachting op een koude winteravond in een park in Amsterdam onder bedreiging van een mes. Sorry meneer de agent, nee, ik werd niet verkracht, maar een vrouw met krullen en een rode muts. Ik weet niet hoe ze heet trouwens, wel waar ze woont, denk ik. Nee, ik geloof niet dat ze aangifte wil doen want ze heeft de deur voor mijn neus dichtgesmeten toen ik haar naar huis bracht.

Moet ik het dan maar vergeten?

Zou het de eerste keer zijn dat de advocaat zoiets doet? Dat kan ik me bijna niet voorstellen. Zo zag het er niet uit. Het leek geen opwelling. Hij moet het gepland hebben of in ieder geval rekening gehouden hebben met de mogelijkheid. Anders had hij geen touw en mes bij zich gehad. Wie weet hoeveel vrouwen deze kant van onze charmante advocaat al hebben leren kennen. Ik kan me voorstellen dat geen enkel slachtoffer makkelijk iets tegen hem durft te beginnen. Maar zelfs als dit de eerste keer is, als hij een langgekoesterde fantasie heeft verwezenlijkt, hoe groot is dan de kans dat hij het hierbij laat? Hij heeft in ieder

geval genoten van de ervaring. Zijn gelukzalige blik toen hij daar met zijn pik in zijn hand zat sprak boekdelen.

Maar wat wil het meisje met de krullen? Het is haar leven. Ik kan haar toch niet verplichten aangifte te doen omdat ik toevallig getuige ben? Weet ik veel hoe ze in die situatie is beland? Misschien heeft ze de suggestie gewekt dat ze van dit soort kinky seks houdt. Maar dat doet er niet toe. Er was een mes, en ze huilde. Ze is in shock. Dit was geen kinky seks, dit was verkrachting.

Wat gaat ze nu doen? Kan ze hier met iemand over praten, of wordt dit een vreselijk geheim dat ze voor altijd bij zich draagt. Gaat ze hier voor de rest van haar leven nachtmerries over hebben. Ik krijg het koud en begin te klappertanden. Beneden hoor ik een deur opengaan, een vrouw lacht hartelijk terwijl een man haar maant zachtjes te zijn. De voetstappen gaan de trap af, de buitendeur klikt open en slaat even later dicht en de deur van de eerste verdieping wordt zachtjes gesloten. Ik ga staan en wil mijn ijskoude handen in mijn zakken doen. Dan voel ik haar handschoen. De rode handschoen. Heel zacht soepel leer. De pink is in zijn eigen hulsje verdwenen waardoor het een verminkt handje lijkt. Ik draai me om en loop de trap weer op. Ze heeft geen bel, dus ik klop op de deur. 'Sorry, maar ik heb je handschoen!' Ik hoor niks, ook niet als ik mijn oor praktisch tegen de deur duw. Ik heb het rare gevoel dat ze nog achter die deur staat. Dat ze nog geen stap gezet heeft sinds ze hem voor mijn neus heeft dichtgedaan. 'Gaat het een beetje?' Niks. Ik klop nog een keer. Iets harder nu. 'Alsjeblieft!'

Ik hoor wat geschuifel en het slot wordt weer opengedraaid. De deur gaat een klein stukje open. Op haar gezicht schijnt het licht uit de hal waar ik sta, de ruimte achter haar is donker. Haar ogen hebben nog steeds geen enkele uitdrukking en de rode muts hangt nog in haar krullen. Ik doe de deur verder open en duw haar zachtjes achteruit om binnen te komen. Ze kruist haar

polsen voor haar borst. In een reflex. Voor die keurig dichtgeknoopte jas. En ik denk meteen aan de stukgesneden achterkant.

Terwijl ik de deur weer op slot draai, wacht ze op me en loopt vervolgens achteruit een donkere kamer binnen. Ik voel langs de muur en vind een lichtknopje. We zijn in de woonkamer van het zolderappartement en ik duw haar naar de grijze bank achter haar. Ik kijk om me heen en zie links in het halletje de keuken. *Thee!* is het eerste wat in me opkomt en ik loop ernaartoe. Maar als ik de ketel pak om water op te zetten zie ik een fles wodka op het aanrecht staan. In het afdruiptrek staat een glas en ik schenk een flinke scheut in. Voor ik de dop op de fles schroef zet ik in een impuls de fles aan mijn mond. De vloeistof schroeit langs mijn longen en geeft een vreemd soort warmte waardoor ik opnieuw ga klappertanden. Ik neem nog een slok. Dat voelt beter. Met de fles en het glas loop ik terug naar de woonkamer.

Ze zit zoals ik haar heb achtergelaten. Ik hou het glas aan haar mond en morsend neemt ze toch een flinke slok. Dan pakt ze het glas en drinkt het in één teug leeg. Ze kijkt me aan. Voor het eerst kijkt ze me echt aan en zegt: 'Sorry.' En daarna slaat ze de handen voor haar gezicht en zegt: 'Jezus, jezus, jezus.' Onafgebroken. 'Jezus, jezus.'

Ik schenk nog maar een glas wodka in en neem eerst zelf een slok uit het glas voor ik het aan haar geef. Het meisje drinkt opnieuw haastig het glas leeg. Nu trekt ze een vies gezicht en zegt weer sorry. Dan haalt ze diep adem en begint te praten terwijl ze naar haar laarsjes kijkt. Bijna fluisterend en monotoon stromen de zinnen uit haar. Alsof ze tegen zichzelf praat.

'Ik vond hem aantrekkelijk. Dat is nog het ergste. Ik voelde me heel wat, door zijn aandacht. Het was mijn laatste stagedag bij zijn kantoor en er was een borrel voor mijn afscheid. Hij had vorige week al gezegd dat hij me mee uit eten zou nemen als dankje en dat we dan ook over mijn toekomst konden spre-

ken. Ze waren erg tevreden allemaal. Ik had me verheugd op het etentje. Hij is een echte womanizer, maar hij nam me serieus. Ik ben pas vierentwintig. En dat ik het strafrecht in wilde, vond hij grappig. Vond hij goed. “Anders dan andere vrouwen,” zei hij.

‘Ik moest voornamelijk archiveren en afspraken regelen, maar ik mocht er ook soms bij zitten als er besprekingen waren. Jezus, jezus, het is mijn eigen schuld. Zo dom, zo dom.’ Ze slaat haar handen voor haar gezicht en bijna onhoorbaar zegt ze: ‘Ik dacht: als hij na het etentje wil zoenen, dan doe ik dat. En...’ Ze stopt met praten. Met haar handen voor haar gezicht wiegt ze van voor naar achter. Net als ik een arm om haar heen wil slaan om het mechanische wiegen te stoppen staat ze op. ‘Ik wil douchen.’

Dat snap ik, maar als ze aangifte wil doen, is dat natuurlijk niet zo’n goed idee.

‘Ik kan geen aangifte doen. Ik heb er zelf om gevraagd.’

Ik kijk het meisje aan. ‘Je lag in een park, vastgebonden, op je buik met een mes naast je lichaam. Je bent verkracht. Daar heb je niet om gevraagd. Echt niet.’

Ze schudt haar hoofd, trekt haar laarsjes uit en stroopt de afgezakte kousen van haar kuiten. Terwijl ze haar jas losknoopt staat ze op en loopt naar het midden van de kamer. Ze laat de jas op de grond vallen, maakt een rood ceintuurtje los en laat de zwarte jurk met boothals van haar schouders glijden. Daar staat ze vreemd naakt met alleen een zwarte glanzende bh, de lichte afdruk van een bikinibroekje onderbroken door een klein streepje schaamhaar en nog steeds die rode muts. Geen enkele verlegenheid tegenover mij. Alsof ik er niet ben. Ze loopt naar een deur in het halletje. Even later hoor ik het kletterende water van de douche.

Het is een smaakvol ingericht zolderappartement. Niet duidelijk meisjesachtig. Er ligt een soort gymnastiekvloer, lichtgrijs, met een geknoopt donkergrijs kleed erop. Een grote rode stoel is het enige echte kleuraccent. Naast de deuropening hangen foto's op een prikbord. Veel foto's van het meisje. Met andere meisjes op een bank, met vermoedelijk haar ouders aan een grote tafel ergens buiten, met een biertje in de hand, met een lange knappe man op een strand, met dezelfde man in de sneeuw. Van hem hangt er ook nog een portretfoto. Als ik opnieuw de ruimte rondkijk zie ik dat het heel keurig is. Geen tijdschriften, losse papiertjes of half opengemaakte enveloppen, geen slingerende boeken of cd's. Alles is heel ordelijk. Het is een ruime kamer met behalve de zithoek een eettafel waarop een laptop staat. Tegen de muur een printer. Zou ze in het bezit zijn van een paar gefortuneerde ouders die dit optrekje voor hun studerende dochter hebben aangeschaft. Ik voel meteen een lichte irritatie. Hoe is ze nou in godsnaam in dat park beland?

Ze komt uit de douche met een handdoek om haar lichaam geknoopt en verdwijnt weer ergens in het halletje. Even later is ze terug in een grijs joggingpak. De handdoek om haar hoofd. Als ze weer op de bank is gaan zitten, lijkt ze bijna te verdwijnen. Een klein bleek hoofdje met grote donkere ogen tussen al dat grijs. De uitgelopen mascara is nog vaag te zien. Ik ga naast haar op de bank zitten. 'Wat wil je? Wil je me vertellen hoe je in het park terecht bent gekomen?'

Ze aarzelt. 'Je zult me wel ontzettend stom vinden. Sandra heet je toch?' Ze kijkt een beetje schuldig. 'We hebben je ooit gevraagd om beschermvrouw van ons dispuut te worden. Sorry, ik heet Meike.'

Het lijkt me niet het moment om handen te schudden, dus ik vraag haar nogmaals of ze wil vertellen wat er nu precies is gebeurd.

Ze haalt diep adem en klemt haar handen tussen haar dijen terwijl haar blik ergens in de ruimte blijft hangen. ‘We hebben gegeten in een restaurant aan de Amstel. Eigenlijk was er niks aan de hand. Hij bleef heel zakelijk en vroeg wat ik precies wilde gaan doen als ik afgestudeerd was. Hij adviseerde me om een tijdje naar het buitenland te gaan voor een extra master en er was helemaal geen sprake van geflirt of wat dan ook. Daarna wilde hij me naar huis brengen met een taxi, maar ik wilde lopen en hij liep mee. Er was nog steeds helemaal niks aan de hand. Het was koud en hij gaf me een arm. Toen we bij het park kwamen, stopte hij en ging voor me staan. Hij zei dat hij me iets bijzonders wilde laten zien. Hij vroeg wanneer ik voor het laatst in het park was geweest. Dat het in de winter weliswaar voornamelijk een dorre boel was, maar dat één plant daaraan ontsnapte. Die plant bloeide met knalrode bloemen.

‘Hij ging vervolgens achter me staan en duwde me het park in. Zachtjes. Ik vond het een beetje raar, maar ook wel spannend. Het was stikdonker, maar hij wist blijkbaar de weg. Hij dirigeerde me naar een bankje, pakte mijn tas en zette hem neer. Ik wilde me omdraaien, naar hem toe, want ik dacht dat hij iets wilde zeggen. Ik wilde hem aankijken, omdat het een beetje vreemd was allemaal, maar hij pakte mijn polsen en hield ze op mijn rug. “Loop nou maar,” zei hij, “ik stuur je wel.” Hij lachte een beetje. Dus ik liep een stukje, maar voelde me steeds onbehaaglijker. Tegelijkertijd zei een stem in mijn hoofd: doe normaal, hij haalt een grap met je uit, je kent hem toch. Iedereen kent hem. Maar het was raar, het klopte niet. Ik werd bang. Ik wilde naar huis. Ik stond stil en zei dat ik terug wilde en probeerde mijn handen los te wurmen. En toen...’ Ze stopt met praten en slaat haar handen

weer voor haar gezicht. ‘Jezus, jezus, jezus. Ik wil dat je weggaat, ik ga slapen.’

Ik weet niet wat ik moet doen. Er zit nog een slokje wodka in het glas en ik duw het in haar handen. Ze pakt het vast en drinkt het leeg.

‘Sorry,’ zegt ze weer, ‘sorry.’

Vreemde conversatie is het. Zij vertelt haar verhaal ergens in de ruimte, maar als ze tegen mij praat is het alleen maar ‘jesus’ of ‘sorry’.

Ik pak het glas van haar aan. ‘Kom op, ik denk dat je in ieder geval één keer hardop moet zeggen wat er precies gebeurd is.’

Ze slaat haar handen weer voor haar gezicht en gaat door met praten. Met zachte kale stem. Zonder emotie. Terwijl ze heel ver weg lijkt.

7

‘Hij hield met één arm mijn ellebogen op mijn rug. Ik probeerde los te komen want ik begreep niet wat er aan de hand was. Het was idioot. Joachim Hansson. Die man. Zo keurig. En daarna voelde ik dat mijn polsen werden vastgebonden. Ik was zo verbaasd dat ik moest lachen. Maar toen ik me naar hem wilde omdraaien hield hij me weer heel stevig vast en knipte een mes voor mijn gezicht open. Hij trok mijn muts over mijn ogen en gaf me een duw waardoor ik voorover viel. Ik was als de dood dat ik in het mes zou vallen, maar dat gebeurde niet. Van daarna weet ik dat ik probeerde te vechten, te trappen, maar ik stikte bijna. En ik probeerde te schreeuwen. Dat lukte niet, denk ik. Er was koude lucht op mijn benen, op mijn billen en daarna niks. Ik zag mezelf liggen. Of eigenlijk iemand anders, met mijn kleren aan.

‘Bij die ander werd haar onderbroek uitgetrokken wat niet

moelijk was, want ze had kleefkousen. Geen panty. Die zakten naar haar kuiten. Hij ging in haar knieholtes zitten. Ik hoorde haar huilen. En ik zag zijn zwarte handschoen op haar billen. De andere handschoen in haar. Eerst van achteren en daarna tussen haar benen. Als een gynaecoloog was hij aan het voelen.' Ze stopt even met praten. 'Hij... En... Toen was ik ineens mezelf weer. Ik voelde de ijsskoude grond onder mijn wang schuren en zijn handen drukten zo hard op mijn rug dat mijn ribben tegen de grond werden geperst en ik dacht dat ze zouden breken. Dat ik flauw ging vallen van de pijn, alleen, dat gebeurde niet. Ik hoorde mezelf huilen en was daar verbaasd over want ik was het wel en ook weer niet. Daarna kreeg ik geen lucht meer. Hij duwde en stootte. Ik dacht dat ik scheurde en stuk ging en vanuit mijn buik kwam een heel harde schreeuw. Maar die wilde niet naar buiten. Ik weet niet of ik geschreeuwd heb. Ik weet het niet. Ik...' Ze trekt haar benen op en slaat haar armen eromheen. Haar ogen dicht, haar lippen stijf op elkaar en ze verstopt haar gezicht tussen haar knieën. De handdoek glijdt half van haar hoofd. Ze pakt een punt en trekt hem over zich heen alsof ze zich wil verstoppen. Wil verdwijnen.

Ik pak haar vast, zo goed en zo kwaad als dat gaat en kijk naar het hoopje kleren midden in die keurige kamer. Wat een puinhoop.

8

'Slik je de pil?'

Ze kijkt me niet-begrijpend aan vanonder de handdoek. Het moment van contact is duidelijk voorbij. Ze is in haar eigen wereld gekropen en ik kan daar niet bijkomen.

'Gebruik je de pil. Ik heb niet de indruk dat hij een condoom

heeft gebruikt. Misschien moet je anders morgen de morning-afterpil halen. Maar misschien moet je je sowieso laten nakijken op een eventuele geslachtsziekte.

Ze heeft haar gezicht weer tussen haar knieën begraven. 'Hou op,' zegt ze. 'Jesus, hou op.' Ze staat op, en loopt naar het hoopje kleren. Ze bukt om het op te pakken maar doet het niet. In gedachten blijft ze staan en staart naar buiten. Het hoopje kleren aan haar voeten.

'Zal ik iemand bellen? En moeten we toch geen aangifte gaan doen? Ik ben getuige, ik ga mee. Die man mag niet zomaar ongestraft hiermee weggkomen.'

Ze blijft naar buiten kijken en heel zachtjes hoor ik haar zeggen, opnieuw alsof ze tegen zichzelf praat: 'Timo en ik zijn al tien jaar samen. We zijn allebei nooit met iemand anders naar bed geweest. We proberen zwanger te raken. Als ik nu al zwanger ben, ik bedoel vóór vanavond, dat kan, dan kan ik toch niet zomaar de morning-afterpil nemen?'

Het arme kind. Het was al zo vreselijk en het wordt alleen maar erger. Ik weet niet zo goed wat ik moet doen. Ik zoek mijn tas en zie hem op de grond bij de deur liggen. Enigszins besluiteloos loop ik ernaartoe en pak een visitekaartje uit het zijvakje. Ik ga naar de tafel en leg het neer. Als ik me naar haar omdraai, staat ze nog steeds naar buiten te staren. Naar het donker. De maan is allang verdwenen. Haar handen hangen een beetje doeleloos langs haar lichaam. Ik probeer in haar blikveld te komen, leunend tegen de tafel. 'Is er nog iets wat ik voor je kan doen?'

Ze schudt haar hoofd.

Ik heb inmiddels mijn telefoon gepakt en vraag haar nummer. Ik zie dat ik twee oproepen gemist heb en dat er een voicemailbericht is. Mechanisch lepelt ze wat cijfers op en ik zet ze in mijn telefoon. 'Mijn nummer ligt hier op tafel. Ik bel je morgen om te vragen hoe het gaat. Ik ga met liefde met je mee naar een dokter

en misschien als je er een nachtje over geslapen hebt wil je toch aangifte doen.' We staan allebei een beetje te staan. 'Zal ik je naar je bed brengen?'

Ze schudt weer haar hoofd.

'Wil je nog iets drinken? Thee?'

Ze schudt opnieuw haar hoofd.

'Wil je dat ik hier blijf?'

Maar ze blijft haar hoofd schudden.

Ik weet het niet meer. Ik ben doodmoe. Geen idee hoe laat het is. Het liefst zou ik haar door elkaar rammelen. Uit machteloosheid. Ze staat stijf rechtop langs me heen te kijken. Naar de duisternis buiten. Ik volg haar blik en zie in het licht van de straatlantaarn dat het opnieuw is gaan regenen. Ik loop voorzichtig naar haar toe en pak haar handen. Ze blijft langs me heen staren. Ik sla haar armen om me heen en mijn eigen armen om haar schouders en zo blijven we een tijdje stijfjes staan. Langzaam voel ik haar ontspannen. Zachter worden. Ze legt haar hoofd op mijn schouder, leunt tegen me aan en ik durf niet te bewegen. Daar staan we dan. Gevangen in een gezamenlijke ervaring. Zij het slachtoffer, ik de toeschouwer. Voorgoed verbonden met elkaar.

9

Na een tijdje maak ik me los. Ik kijk haar aan en gelukkig kijkt ze nu echt terug. Contact. Als ik vraag of het gaat, knikt ze.

'Ik wil alleen maar slapen nu,' zegt ze. 'Morgen bel ik je. Dan beslis ik of ik naar de dokter ga en of ik aangifte wil doen. Ik zal mijn kleren niet weggooien, dat beloof ik. Dank je voor alles en sorry, dat je hierbij betrokken bent geraakt.' Ze heeft ineens het initiatief genomen en duwt me zachtjes richting uitgang. Ze doet de deur open en zegt: 'Nogmaals dank je voor alles en ik bel je echt.'

Nu weet ik meteen dat ze dat niet gaat doen. Ik draai me om en wil nog iets zeggen, maar het is klaar. De deur gaat voor mijn neus dicht. Voor de tweede keer. En ik ben weliswaar minder verbaasd, maar nog net zo onzeker over de hele situatie. Langzaam loop ik de trap af terwijl ik mijn jas dichtknoop. Ik zie op mijn horloge dat het inmiddels halftwee is. Twee uur terug viste ik een lollystokje uit mijn fietskratje en ging op weg naar huis. Het lijkt een eeuwigheid geleden. Als ik de buitendeur opendoe komen de beelden terug in mijn geheugen. Weggeduwd omdat de zorg voor het meisje, voor Meike, alle aandacht opeiste. Ik zie de advocaat weer zitten, voldaan, trots rechtop, boven op dat hoopje ellende. Die zwarte laarsjes, de rode muts en handschoenen. Dan schiet me die rode plant te binnen. De bloeiende plant die hij haar wilde laten zien. Wat een ongelooflijk kille klootzak.

Ik kan me haast niet voorstellen dat dit de eerste keer is dat hij zoiets flikt. Je gaat toch niet van het ene op het andere moment een stagiaire verkrachten. En als Meike niet zijn eerste slachtoffer is, zou het zomaar kunnen dat de man een spoor van vernieling achter zich aan sleept. Dat is dan goed verborgen gebleven. Er is voor zover ik weet geen enkele roddel over Joachim Hansson die daarop wijst. Integendeel. Een hoffelijke onweerstaanbare charmeur, zo staat hij bekend. Dat onweerstaanbare krijgt wel een heel eigen betekenis na wat ik vannacht gezien heb.

Zou iedereen bang zijn voor zijn eigen hachje en daarom zijn mond houden? Ik weet als geen ander hoe machtig televisiebekendheid kan zijn en gezien zijn beroep weet hij ongetwijfeld briljant en professioneel elke eventuele aanklacht te omzeilen.

Maar dit is verkrachting. Dat is een misdaad. Dat kan toch niet door iedereen in zijn omgeving met de mantel der liefde bedekt worden. Dus misschien is het wel de eerste keer. Maar hij moet wel erg zeker van zijn zaak zijn als hij op een openbare plek zonder gêne een meisje verkracht.

En waarom heeft hij een mes op zak. Dat mag toch helemaal niet. Maar ja, ze zullen hem niet snel fouilleren op straat.

Ik ril een beetje in mijn dikke jas. Van vermoedheid, maar ook van de kou. Het regent nog steeds. IJskoude scherpe spettertjes. Als kleine naaldjes prikken ze in mijn gezicht. Mijn fiets staat er nog. Tegen het hek buiten het bereik van de lantaarn. Ik pak mijn fietssleutel en terwijl ik mijn tas in de krat wil zetten, zie ik dat er iets in ligt. Het zal ook eens niet. Iets zwarts, glanzend als een zakje. Tussen duim en wijsvinger pak ik het voorzichtig op en mijn hart slaat een slag over. Het is een slipje. Een zwart slipje. Net zo glanzend als de bh die ik een uur geleden gezien heb toen Meike haar kleren uittrok. De zwarte bh die haar naaktheid alleen maar accentueerde toen ze daar in haar appartement stond met de rest van haar stuk geknipte kleding om haar voeten. Dit is het bijpassende slipje. Het is haar slipje.

Lees verder in *Het gerecht*

Dit e-book is gebaseerd op de eerste druk, 2014

Copyright © 2014 Inge Ipenburg

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door bemiddeling van
Het kantoor van Remco, literair agent te Amsterdam, www.hetkantoor.nl

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Karin Lips/Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3654 2

ISBN e-book 978 90 261 3655 9

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.